

[Jørgen Otsen.]

og velsignelse for alle dem, der på grund af døvhed, eller fordi de er tunghøre, er hemmede i tilværelsen. At være døv eller tunghør betyder næsten altid, at man føler sig mere eller mindre sat udenfor, udenfor de normalt hørendes kredse, både i arbejde og i fest. At bøde på dette og give de af skæbnens tilskikkelse hemmede medborgere bedre kår, skabe mulighed for de således handicappedes anvendelighed i samfundets tjeneste og give dem en rigere menneskelig tilværelse er lovens formål.

Det var — som også det ærede medlem, der talte for venstre (H. C. Andersen), nævnte — en stor og interessant oplevelse for folketingsudvalgets medlemmer, som jeg er taknemlig for at have været på rejse sammen med, ved besøgene i de førnævnte institutioner i april måned i fjor at se den dygtighed, opofrelse og forståelse, som lærerne viste deres små så alvorligt hemmede elever. Ikke mindst måtte den tålmodighed og udholdenhed, der krævedes, vække beundring og aftvinge enhver stor respekt. Jeg tror, vi alle havde indtrykket af, at der overalt var den bedste forståelse mellem lærerne og eleverne, og at begge parter gik til undervisningen med både stor interesse og stor kærlighed. Jeg havde det indtryk, at de opnåede resultater er megen ære værd.

Det glæder mig, at lovforslaget har trukket en skarpere grænse mellem de egentlig døve og de tunghøre, så at de underlægges to forskellige nævn, og jeg håber, at disse to nævn, hvor det måtte være påkrævet i fællesskab, må få lykke til at udføre deres hver til gavn og glæde for de skæbneramte, som de er sat til at virke for.

Jeg vil gerne takke den højtærede socialminister for den store interesse, han personlig har vist den sag, det her drejer sig om, og den forhandlingsvilje, han har vist under lovforslagets tilblivelse i det andet høje ting.

Meget af det, denne lovgivning indfører som noget nyt, skal vel nu have lov til i nogen tid at udfolde sig i praksis, inden man fuldt og helt kan overse virkningerne og resultaterne, men jeg tvivler ikke om, at den højtærede minister ikke vil tøve med at fremkomme med forslag til yderligere forbedringer, hvis sådanne måtte vise sig påkrævede, og i så henseende tillader jeg mig, ligesom det ærede medlem, der talte for socialdemokratiet (Dose), at pege på, hvad der står i folketingsudvalgets betænkning: at man fra forskellig side overfor udvalget har fremhævet ønskeligheden

af at kunne få støtte og vejledning ved en konsulent, og at udvalget meget må anbefale ministeren at undersøge muligheden for en ordning, der dækker det fornødne behov. Jeg tror, at dette vil være en meget praktisk foranstaltning, og jeg beder den højtærede minister om at have denne tanke i velvillig erindring.

Også jeg vil gerne give udtryk for forventningen om, at det må lykkes med hjemmel i en anden lov at få skabt mulighed for, at mindrebedmødte kan komme i besiddelse af gode og moderne høreapparater; de er jo ret kostbare, og driften af dem i form af de batterier, der hører til, er ikke helt billig. Samtidig vil jeg gerne pege på, at vi herhjemme har fabrikker, der laver gode og meget anvendelige høreapparater, ja, apparater af ligefrem fortrinlig kvalitet.

Med disse ord skal jeg på egne og mit partis vegne anbefale lovforslaget til hurtig fremme og vedtagelse i det høje ting.

Fr. Kristiansen: Der er jo fra alle sider enighed om, at vi på det område, vi her lovgiver om, ikke må være karrige, men, såvidt det er menneskeligt muligt, skal hjælpe disse hårdt ramte medborgere til en undervisning, opdragelse og oplæring, der kan bidrage til at gøre deres tilværelse lettere, bidrage til, at det skel, som de altid vil føle mellem sig og de hørende, bliver så lille som muligt. En sådan lovgivning er intet mindre end en samfundspagt, hvis vi vil regne os for et virkeligt kultursamfund.

Døvenævnets oprettelse og sammensætning er jeg fuldtud tilfreds med, ikke mindst med hensyn til de tre repræsentanter for forældrekrædsen, som folketingsudvalget har fået med i døvenævnet. Det er en stor opgave og et stort ansvar, der påhviler døvenævnet, såvel med hensyn til at tage affære, hvis et døvt barns undervisning forsømmes, som med hensyn til at blive rådgivende overfor socialministeriet angående selve undervisningens omfang og gennemførelse og dens eventuelle længere udstrækning i visse tilfælde.

Vedrørende tilsynet med undervisningen er der i § 9 indført den ændring, at socialministeren først kan beskikke dette tilsyn efter forhandling med undervisningsministeren, efter at han har modtaget indstillingen fra døvenævnet. Denne ændring er vistnok sket efter mit partis ønske, og det må vi jo påskønne, selvom vi ikke er fuldt tilfredse med ordningen, idet vi mener, at det mest tiltalende ville være, at under-